

"TABOR" izhaja vsak dan, razven nedelje in praznikov, ob 18. uri v da. omom naslednjega dne let. stane mesečno po pošti K 20.—, za inozemstvo K 40.—, dostavljen na dom K 22.—, prejemani v upravi K 20.—, in sicer po dogovoru.

Baroča se pri upravi "TABORA" MARIBOR, Jurčičeva ulica šte. 4.

UREDNIŠTVO se nahaja v Mariboru, Jurčičeva ul. št. 4, I. nadstropje. Telefon interurb. št. 270. UPRAVA se nahaja v Jurčičevi ulici št. 4, pritličje, desno. Telefon št. 24. ŠHS poštnoštevilni račun šte. 11.787.

Na naročila brez denarja se ne ozira. — Rokopisi se ne vračajo.

TABOR

Leto: III.

Maribor, torek 21. februarja 1922.

Številka: 42.

v. v.

Enotna spodnja srednja šola.

Konec.

Temu hoče reformirana srednja šola od pomoči s tem, da odstrani glavni vzrok, zakaj se naši srednješolci navzlic mnogobrojnim ušam ne morejo naučiti staroklasičnih jezikov. — Ta vzrok tiči v tem, da otrok 10 ali tudi 11 let ne more obvladati materinščine v toliki meri, da bi z uspehom sledil pouku v latinščini. Kakor smo že omenili, mora učitelj med latinskim poukom razlagati šele slovenščino. Od tod prihaja trditev, da se otroci šele v latinščini naučijo slovenščine. To je si cer res: toda ali ni mnogo pametneje, da se uči sploh v vseh 4 spodnjih razredih slovenščina v 6—7 tedenskih urah tako, da jo potem učenci tudi slovnisko tako temeljito znajo, da je ni treba niti ponavljati, še manj pa razlagati, ko se začne izbrani učenci učiti staroklasičnih jezikov. Kajti po dovršeni skupni spodnji srednji šoli se bo posvetil študiju klasičnih jezikov res samo tisti, ki čuti kot 15—16 letni človek veselje do njih. Vsak objektivni učitelj mora priznati, da se bo tak izobražen učenec v 1 letu več naučil, kakor 10letni otrok brez znanja materinščine v 3 letih. Kdor je poučeval učence v tej starosti s tako predizobrazbo, bo to potrdil. Ker pa se bo v humanističnem oddelku srednje šole glavna važnost polagala na klasične jezike, bo število ur v teh predmetih razmeroma večje kakor pa v realnih, ki se bodo v večjem obsegu gojili v realki. Zato je gotovo, da si bodo učenci, ki se bodo odločili za humanistično gimnazijo, tekom enega leta pridobili toliko znanja v latinščini, da bodo v 2. letu vsaj tako lahko čitali Nepota in Cezarja, kakor dosedaj v 3. letu. Seveda je treba ves način poučevanja reformirati in dati učencem drugačne učne knjige v roko kakor dosedaj. Latinski teksti se lahko čitajo že v 2. letu, grški pa sigurno v 3. letu. Tudi gledanje obravnavanja latinskih in zlasti grških klasikov bo treba kreniti na popolnoma nova pota. Ne sme se več dogajati, da bi mladina vsled preobilenega drevja ne videla gozda, to se pravi, da bi ji razlaganje slovniskih posebnosti zasenčilo pogled v vsebino literarnega dela. Ako se hoče kdorkoli poglobiti v kulturo kateregakoli naroda, mora celo vrsto njegovih literarnih del z razumevanjem preštudirati. To pa se da z uspehom v starih jezikih doseči samo tedaj, ako se čita poleg tekstov v originalu tudi take v prevrstni prestavi. Resnica, četudi za filologe bridka, je vendarle ta, da učenci po sedanjem šolskem ustroju ne morejo obvladati latinskega in grškega jezika tako, da bi čitali z uspehom v eni uri v originalu več kakor pol do ene strani v najvišjem razredu. Koliko literature pa bomo predelali, ako bomo čitali klasike v materinščini. Tamo se bo učencem šele odprl neusah-

Za priznanje male antante za velesilo.

Pogodba med malo antanto in Francijo. — Italija in mala antanta. — Vprašanje Rusije.

TIP Beograd, 19. februarja: Iz Pariza poročajo, da posvečujejo tamošnji listi priходу dr. Beneša največjo pažnjo. Vse časopise navdušeno pozdravlja zbližanje male antante ter vidi v tem spretno akcijo Poincaréa, da s pomočjo male antante onemogoči izolacijo Francije. Francija hoče pomagati mali antanti, da se jo pripozna za velesilo in kot tako sprejme v Zvezo narodov in v konferenco veleposlanikov. V novinarskih krogih, ki imajo zveze z Elizejem, se je razširila vest, da se je med Poincaréjem in dr. Benešem sklenila tajna pogodba, ki ima namen ščititi svobodo novoosvojenih narodov in mirovne pogodbe. V tej pogodbi se je mala antanta obvezala, da bo prišla na pomoč Franciji, v slučaju napada s strani Nemčije in nesporno, da bo Francija pomagala državam male antante v slučaju napada od kake sosednje države. Ta pogodba je veljavna 50 let. Dr. Beneš bo o tej pogodbi poročal na konferenci male antante, ki se bo vršila v začetku marca v Beogradu, s čemur bo poslala ta pogodba javna. Razumljivo je, da je ta vest zbudila veliko senzacijo.

TIP Rim, 19. februarja. "Tempo" predbaciva vladi, da je zavzela napram mali antanti popolnoma napačno stališče in vsled tega stalno podpirala Madžar-

ske, ki je glavni nasprotnik jugoslovenskega jedinstva. List pravi nadalje, da bi Italija lahko bila pokroviteljica male antante na ta način, da bi posameznim državam zajamčila pomoč v slučaju napada od zunaj. Malo antanto je treba gledati v popolnoma drugi luči, kajti mala antanta obstoja ter ima, kar je glavno, življensko sposobnost. Če si je Italija zopet pridobila stare simpatije v Pragi, bi se pač lahko sporazumela tudi z Beogradom. V istem tonu piše tudi več drugih velikih listov. Dodajava se, da v Italiji polagoma uvidevajo, da je italijanska politika na napačni poti.

DKU London, 19. februarja. Češkoslovaški ministrski predsednik dr. Beneš je izjavil v pogovoru s sotrudnikom "Observerja", da je prepričan, da se splošni odnosi z Rusijo lahko zopet pričnejo. Naglašal je pri tem, da je za to potreben predhodni sporazum med Anglijo in Francijo in temeljita predprav genovske konference, od katere je vse odvisno.

TIP London, 19. februarja. Dr. Beneš, ki je nameraval prvotno že danes zapustiti London, ostane tu še do toka.

TIP London, 19. februarja. Glasom poročila "Agence Havas" je izjavil dr. Beneš, da je Anglija že dovolila Češkoslovaški 5 milijonov funtov šterlingov posojila.

Otvoritev tranzitnega prometa Maribor-Spilje-Ljutomer.

TIP Maribor, 20. febr. Iz Beograda poročajo, da se v sredo, dne 22. febr. zopet otvori tranzitni promet Maribor-Spilje-Ljutomer. Vlaki vozijo zopet po

svočas veljavnem voznem redu. Za potovanje je potreben tranzitni list s sliko, veljaven za večkratno potovanje, izdan od pristojne politične oblasti.

Spori med voditelji sovjetske Rusije.

TIP Berlin, 19. febr. Iz Varšave poročajo, da je Lenjin resno zbolel, ker se je vsled prenapornega dela popolnoma izčrpal. Iz gotovih strani pa se zatrjuje, da so se v komunistični taktiki napravile v zadnjem času velike napake, ki se ne morejo več popraviti ter da radi tega Lenjin ni prisostvoval več osebno sejam ožjega sveta ljudskih komisarjev.

TIP Kopenhagen, 19. februarja.

Nova grška ofenziva v Mali Aziji.

TIP Pariz, 19. februarja. Glasom vesti tukajšnjih listov je sklenila Grška takoj ko napoči ugodnejše vreme obnoviti svojo ofenzivo proti Turkom v Anatoliji, ker je dobila v Londonu ne samo potrebno posojilo, ampak tudi mnogo vojnega materiala. V tukajšnjih krogih smatrajo to vest za popolnoma verjetno, ker so se v Londonu v zadnjem času opustila vsa nadaljna pogajanja glede bližnjega vzhoda.

TIP Pariz, 19. februarja. "New York Herald" poroča iz Washingtona, da ameriška vlada poče priznati kralja Konstantina kot kralja Grčije. Razen tega pa Amerika tudi ne bo izplačala ostanek posojila Grčiji, ki bi moral znašati v celoti 48 milijonov dolarjev in od katerega je doslej izplačala že eno tretjino. Amerika smatra, da bi Grčija porabila to posojilo za nadaljevanje vojnih operacij v Mali Aziji, kar bi neugodno vplivalo na Francijo.

DKU Atene, 19. februarja. Grška vlada je zaklenila francoski parnik "L'Espoir", ki je imel na krovu premog-

kar je smatrala za tihotapstvo vojnega materiala. Francoski poslanik je vložil ugovor, ker je premog dolpčen v industrijske svrhe na Siciliji. Grška vlada vztraja na zaplembi, a tudi francoski poslanik vztraja na svoji zahtevi ter pričakuje odgovor do ponedeljka.

Za odgoditev genovske konference. DKU Pariz, 19. febr. "Temps" poroča, da je francoska vlada, ki želi, da se temeljito pripravi za genovsko konferenco, spoznala, da rabijo strokovnjaki v Parizu za to delo najmanj tri tedne. Raditega je obvestila Francija vlade vseh držav, ki se udeležijo konference v Genovi, da je nemogoče, da bi se otvorila konferenca že 1. marca ter je zaprosila italijansko vlado, naj skrbi, da se konferenca odgodi.

Tihi ocean.

DKU London, 18. februarja. Iz Washingtona se poroča: Zedinjene države, Velika Britanija, Japonska in Francija, ki so podpisale znano pacifično pogodbo med štirimi velesilami so formalno sporočile Portugalski in Holandski, da bodo odločno respektirale "naučeno" ugovor na doporu, kaj odprav-

ljiv studenec, iz katerega so črpali vsi poznejši narodi svojo kulturo, takrat šele se bodo mogli ti mladi ljudje poglobiti v staroklasično vedo in umetnost, takrat šele bo cilj, ki si ga sicer stavi tudi današnja humanistična gimnazija, v resnici dosežen, ko mladina z veseljem črpa klasike.

Do sedaj omogočuje pravi vpogled v staroklasično življenje samo zgodovinski pouk. Tam se predčujejo učenecem razvoj državnega, družabnega in kulturnega življenja v materinščini in nikdo ne more trditi, da je to slabo. Četudi se uči stare zgodovine samo v 2. in 5. razredu po 2 tedenski uri, ima vendar za življenje od tega pouka več, kakor pa od osemletnega po 12—13 tedenskih ur iz klasičnih jezikov. Formalizem, ki se vzgaja s sedanjim načinom slovniskega pouka, pa vendar ni ideal humanistične vzgoje. Kdor se hoče poglobiti v slovnisko vedo, za tistega je na razpolago vseučilišče.

Kar se tiče zunanjega ustroja naših srednjih šol, pa se v resnici ne bo mnogo spremenilo, gotovo pa nič poslabšalo. Ostanimo pri naših ožjih razmerah. V Mariboru ostane humanistična gimnazija, realka in učiteljski, v Ptujtu pa realna gimnazija, istotako v Murski Soboti in v Celju. Spodnji 4 razredi teh šol pa bodo povsod enaki, tako da se lahko po 4 letih odloči v Ptujtu ali v Celju dijak za realko ali pa za humanistično gimnazijo v Mariboru in obratno, česar do sedaj ni mogel. Absolventom meščanskih šol zunan na deželi bo po novem načrtu omogočeno, da prestopijo v višjo srednjo šolo, ako položijo izpit. Na ta način imajo stariši na deželi možnost, da obdržijo zlasti v sedanjih dragih časih otroka do 15. leta doma in ga pošljejo šele potem od doma. Kolikerega pomena je to za нравno vzgojo mladine, to bodo najlažje mogli razumeti učitelji, ki se dan na dan pritožujejo nad slabim nadzorstvom naših dijakov, iz česar izvira premnogokrat njihova нравna propast. Sedaj trpijo vsi tisti dijaki, ki stanujejo pri tujih ljudeh, glad in mraz, in to v letih, ko najbolj rastejo in potrebujejo najboljšo hrano. Ali je čudo, da postanejo v mestu iz navedenih vzrokov slabokrvni in podvrženi vsem mogočim boleznim? Ker je prehrana in stanovanje po mestih navzlic nedostatnosti predrago, ne more pošiljati kmetsko ljudstvo svojih otrok v šole, pridržuje jih doma, četudi so zelo talentirani. Po novem ustroju pa jih lahko pošiljajo v domačo malo preustrojeno meščansko šolo in po četrtem letu v slučaju, da kažejo za ta ali drugi stan posebno nagnjenje, v višjo srednjo šolo. Za učiteljski naraščaj se bo zahtevala ista enotna spodnja srednja šola, samo da se bo na učiteljskih poučevala namesto starih jezikov pedagogika, metodika in glasba.

To so bili glavni motivi, da je pred leti nastala zahteva po enotni spodnji srednji šoli, ki je pa v Avstriji naši pedagogi niso mogli doseči. Uspeh ima to stremljenje šele v Jugosloviji in mi pričakujemo od šolske oblasti, da to

idejo konsekvenco izvede in se ne da oplašiti po nobenih nasprotnikih, naj nastopajo pod plaščem strankarjev ali pa strokovnjakov.

Jugoslavija in Genova.

Beograjski dopisnik »Slobodne Tribune« objavlja sledeče zanimive informacije, ki nam pričajo, da obstajajo razlike med politiko našega zunanjega ministrstva in češkoslovaškega ministrskega predsednika dr. Beneša. — Ker smo se mi v par poprejšnjih člankih postavili za politično smernico dr. Beneša, prinašamo »Tribune« informacije v celoti, ker se nam zde zelo verjetne.

»Pred par dnevi sem vam poročal, da naša vlada še ni dobila odgovora na noto, s katero je zahtevala pojasnila o programu konference v Genovi. Izgleda, da je g. Pašić to noto odposlal samo zato, da bi našel primeren odgovor glede svojega odlašanja s sklepani, da bo Jugoslavija sodelovala na genovski konferenci. Po Pašićevi želji — zakaj on je glavni gospodar naše zunanje politike — bi se imeli med 18. do 20. t. m. sestati v Beogradu eksperti in ministri zunanjih zadev Male antante na genovski gospodarski konferenci, a ta sestanek je preložen in sicer se govori, do konca tega meseca, ker je g. Beneš v Londonu, a g. Pašić in dr. Ninčić potujeta v Bukarešt, da se udeležita kraljeve oficijelne zaroke. Ni nobenega dvoma, da bodeta g. Pašić in Ninčić svoje bivanje v Bukarešti izkoristila za to, da pridobita Bratianovo vlado za svoje stališče glede genovske konference in da potem dogovorjeni in v sporazumu vplivajo na dra Beneša, da bi le-ta izpremenil svoje očitno anglofilsko in rusofilsko stališče.

V političnih krogih je javna skrivnost, da Jugoslavija podpira francosko taktiko — to je izjavil sam minister zunanjih zadev g. Ninčić. Kakor znano, gre ta taktika za to, da se ne priklanja sovjetske vlade v Rusiji, češ, da ta vlada ni stabilna in ne odgovarja pravi želji in potrebam ruskega naroda. Češkoslovaški minister zunanjih zadev zastopa povsem nasprotno stališče in se trudi za brezpogojno priznanje današnjega režima v Rusiji.

Beograjski politični krogi, ki brezpogojno odobravajo vse, kar hoče g. Pašić, spremljajo z nekako zloradostjo potovanje dra Beneša v Pariz in London, pa se vest o tem, da Vel. antanta na angleško željo ne bo dovolila sodelovanja Male antante na predkonferenci v Londonu, smatra za Benešev neuspeh, ki ga bo omehčal in oslabil v njegovem stališču nasproti Rusiji. V drugih treznejših in širjih krogih se ta zloradost ostro obsaja in odobrava Beneševa politika, ki gre za to, da

postane Mala antanta reprezentant države s 70 milijonov prebivalcev, da jo bo Vel. antanta priznala za velesilo, katere ima pravico soddločevati pri vseh njenih akcijah. Povrh tega se ne more govoriti o Beneševem neuspehu, ker on še ni končal svoje akcije in njegovo ime igra poleg imen Poincarrea in Lloyd Georgea važno vlogo v vseh vprašanjih, ki se tičejo konference v Genovi.

Končno vam lahko poročam, da ogromen del naših parlamentarcev ne odobrava zunanjo politiko g. Pašića in Ninčića, zlasti če bo zavzela kako nasprotno stališče proti slovansko orientirani politiki dra Beneša.

Dr. P. Strmšek:

Problem mariborskega gledališča.

Sine ira et studio.

Z velikanskimi nadlami smo pozdravili ustanovitev slovenskega gledališča v Mariboru. O njegovih nalogah in njegovem pomenu v nacionalnem in kulturnem oziru pač ni treba šele razpravljati. — Že takoj v začetku so bili križi in težave, ponavljali so se od časa do časa, a videlo se je, da institucija napreduje. Veselili smo se uspeha, saj je bil kar dvojen: v umetnosti in pri občinstvu.

Sedaj pa nikakor ne naprej. Vsak dan nove tožbe, rešitve pa od nikoder.

Če poskusim naštet vzroke, zakaj naše gledališče ne uspeva, storim to v namenu, da se o tem enkrat brez pristranosti spregovori, saj je že čas, da smo na jasnem.

Slabo posejanje gledališča je prva in glavna ovira vsem že tako idealnim stremljenjem. Vsakomur mora biti jasno, da tvori vstopnina glavni dohodek gledališča, tako je bilo tudi pretekli dve sezoni. Zlobni jeziki si upajo celo trditi, da je krija vstopnina vse izdatke, tega seveda nisem nikoli verjel; da pa je krija večji del vseh izdatkov, o tem sem pa prepričan. Sedaj pa je pač vstopnina v zvezi s poslovanjem, cenam na minimum, tako da je ves obstoj sploh navezan le na državo in ev. na mestno subvencijo. To je razmerje, ki ni zdravo in si ga morejo privoščiti le najbogatejše države, ne pa pri nas, ko je finančni odbor prisiljen črtati ne samo tam, kjer se nam zdi celo naravnost krivično.

Kje pa tiče vzroki da je gledališče tako slabo obiskano? Vzrokov je seveda več in raznih. Slovenski živelj v Mariboru je v največji meri uradniški. Uradnik pa si v današnjih skoraj že obupnih razmerah ne more privoščiti še izdatkov za gledališče; srečen je, ako more poskrebati za telesne potrebe svoje familije. Oni pa, ki se pečajo s trgovino in polnijo mariborske gostil-

ne, s par častnimi izjemami nimajo smisla za umetnost in je ne iščejo. O tem se je pač lahko vsak obiskovalec gledališča dovoljkrat prepričal.

Dalje pa moram poudariti da je prišlo mariborsko gledališče skoraj ob ves ugled ki ga je uživalo v prvi svoji sezoni v tako veliki meri. Naj mi sedanje vodstvo te trditve ne zameri, saj ni ono tega zakrivilo. Da zadnji dnevi druge sezone s skoraj že neprijetno-mučnim odstopom prejšnjega ravnanja zakupnika niso bili najboljše priporočilo za tretjo sezono, o tem ni dvoma. Že takrat so se čuli glasovi, da ubija gledališče ravno isti, ki ga je ustvaril. — In potem je prišlo tisto škandalozno-dolgo in do danes še vedno nekončano reševanje gledališkega vprašanja.

Najprej je oddala gledališče v zakup mestna občina, na kar je posegla vmes država, češ, gledališče se podražavi. Vsi pravi prijatelji gledališča so se oddahnili in častitali mariborskemu pododboru gledaliških umetnikov, ki so videli, da se je državna oblast po tolikih peticijah in intervencijah Dramatičnega društva konečno na prošnjo mariborskih umetnikov vendarle odločila, da iz obmejnonacionalnih razlogov gledališče podržavi. — Zal pa temu lepemu začetku ni sledila izvršitev, do danes niti ne nadaljevanje. S tem pa je bila sezona pokopana, gledališče pa za več let ubito, kajti vse je bilo le od danes do jutri. Vsak hip so se lancirale po listih najrazličnejše vesti, ki niso nikakor odgovarjale resnici, a so begale vodstvo gledališča, igralce in, kar je bilo v tem slučaju najusodnejše, vznemirjale so občinstvo in ga napravile konečno apatičnega za to vprašanje. K temu je še prišel in je v tej zvezi oni zelo neokusni boj za mesto državnega upravitelja, boj, ki je bil absolutno nepotreben; res je, da so bila predlagana ministrstvu tri imena; a eden izmed »kandidatov« je bil že isto mesto odklonil, ko mu ga je ponudila še mestna občina; drugi pa je baje »kratkotrajno« izjavil, da mesta ne sprejme. Tako je polemiziranje po listih zopet imelo edin uspeh, da je vznemirjalo občinstvo, ki je videlo v gledališču kulturno institucijo ne pa sinekuro za penzioniste in — pristavljam — za profesorje.

Veliko pa je vzrok tudi gledališče samo. Nesreča je bila, da se sezona ni mogla pričeti ob pravem času. Tako se je otvorila pod skrajno neugodnimi okolnostmi v Narodnem domu. Občinstvo tje ni hotelo prihajati in tako izgubilo tudi potrebo po gledališču. Pa tudi pravo gledališko poslovanje ni preveč vabljivo. Mestna občina je naklonila letos z obdobjem vredno požrtvovalnostjo za gledališče velike vsote, pa skoraj vse le za preuredbo odra. In tako je ostal vhod še vedno star, kar je pri letošnjem mrazu silno

novi metodi se je izrezalo na obrazu trak ohlapne kože in ostalo potegnilo skupaj in zašilo. — Na ta način je postala koža napeta. Toda tudi ta stvar ni dala zaželenih rezultatov, kajti kmalu je utihnilo vse. Čas, neizprosni sovražnik lepote, se je zlobno in porogljivo smejal.

In sedaj pride najnovejša metoda, ki je — kakor se zatrjuje — povsem učinkovita, toda žena, ki se ji podvrže mora prestati neverjetne muke.

Proces je strahoten, če z enim stavkom povemo, da se z ognjem seže vsak kvadraten centimeter nagubane kože na obrazu!

Skozi devet dni po izvršeni operaciji mora pacientinja tpeti molče, skozi ves ta čas ne sme spregovoriti besede, ne sme jesti, ne sme se nasmejati, skratka ležati mora v miru kot kip. Od časa do časa se ji pod kožo vbrizga nekoliko morfina, da lažje prenaša muke, da jo to narokotično sredstvo uspava. Ležati mora vznak na postelji in gledati v strop, z nobeno mišico na obrazu ne sme zganiti, ker če to stori, nova guba se pojavi na obrazu, radi česar bi bilo treba znabiti nove operacije!

Kakor smo omenili prej, kljub temu modernemu grozodejstvu, dela M. Autard, iznajditelj nove metode, velike dobičke. Žene, ki hočejo, da jih v ime nu lepote odere iz kože, naravnost

občutno. Prostori so itak slabo zakurjeni, pa še piha od vhoda in od odra, tako da sedi vsa publika v zimskih suknjah in kožuhih. Da to ni posebno prijetno, zlasti še na levi strani parterja, kjer nastane naravnost prepričljiv kadar so glavna vrata odprta, mora vsakdo uvideti, Seveda ni v ložah nič boljše.

(Konec prihi.)

Zanimivosti.

Ali je alkohol zdravilo? — Okusna pečenka. — Prava smola.

Ali je žganje potrebno v zdravilstvu? Ali je pivo potrebno v zdravilstvu? To sta dve vprašanji, kateri se je predložilo ilirskemu zdravnikom, da glasujejo. Za prvo vprašanje se zdravniki delijo v mnenju, toda za pivo so večinoma odgovorili z ne. Ameriška medicinska zveza je poslala 53.000 zdravnikom v državi vprašalne polje tičeče se problema alkohola. Do sedaj je prejela nazaj 3000 odgovorov. 1100 zdravnikov je izjavilo, da je žganje potrebno v zdravilstvu. 900 jih je pa zadržilo z ne. Glede vprašanja pive je pa 1428 zdravnikov izreklo, da ni zdravilno, 668 jih je pa glasovalo, da je pivo potrebno. Glasovanje je tudi nadalje dokazalo, da so zdravniki večinoma vse omejitve, s katerimi se brani zdravnikom, da bi po svoji preudarnosti dajali preskripcije ali recepte za žganje.

Iz Morgantowna, W.Va. se poroča, da so se študije in laboratorijski inštruktorji na westviržinskem vseučilišču udeležili posebne vrste gostije. Dr. A. M. Reese, načelnik zoologiskega oddelka je namreč ubil in »opohal« kačo klopotačo. Vsi dijaki, ki so poskusili »žmahitno« pečenko, so izjavili, da je bila prav tako okusna kot prsno meso mladega piščanca. Dr. Reese je že pred nekaj leti dosegel »slavo«, ko je zaklal debelega krokodila in skuhal njegovo meso, da se pogosti dijake, ki študirajo zoologijo.

Neki Maks Hirschborn v Newyorku ima smolo. Pred božičem, ko je šel po svojo mezdo v urad družbe, pri kateri je bil zaposlen, je upal, da dobi božični bonus. Namesto tega je pa dobil v ovitku rdeči listek, ki pravi, da je od slovljen. Toda ni ga prestrašilo to, kajti v žepu je imel denarnico z 580 dolarji. Potiplje — denarnice nikjer. Nekdo mu jo je izmaknil. Odšel je na policijo, da naznanj tatvino oziroma izgubo. Ko je bil na poti, se je zdrnil na ledenih tleh in si zlomil kolk. Zares božična smola.

Ne pozabite naročnino!

rojijo okoli njegovega urada in mu dajo aro za mesec naprej, ker so druge pred njimi.

Kadar je M. Autard pripravljen, obvesti pacientinjo, da naj pride na operacijo. Dospeti mora v mučilnico, ki sicer nosi ime »bolnišnica«, kar je krivično, in prinese s seboj dovolj perila za devet dni in poleg tega mora vnaprej plačati zahtevani znesek ki znaša po ameriškem denarju pet tisoč dolarjev — toliko namreč »doktor le-pote« računa za triurno delo in za devetdnevno skrb.

Mr. Autard, ki je srednje starosti in srednje vrste postave, rajši šibkejši kot močnejši, pomigne novi pacientinji nepotrpežljivo, da stopi naprej. Čas je drag in človek ga ne more zapravljati. — Številne dame še čakajo in on rabi denar!

Pacijentinja se vsede, ali bolje vleže na udoben položen stol, dokaj podoban brivskemu. Ona je seveda oblečena v belo obleko, kakoršne imajo na sebi bolniki takom operacij, ako se te ne izvrše na životu.

Strežnica najprej zmije obraz »antiseptično« tekočino, med tem časom pa pripravljaja gospod Autard električno iglo, ki bo prva vršila svoje me-sarsko delo. Pacijentinji se še obdeja obraz z neko vrsto anestetično snovjo, ki omili poznejše bolečine.

(Dolga prihodnjik.)

Najmodernejši način torture.

V imenu lepote je ženska pripravljena prestati vse agonije sveta.

Ameriške ženske, katerih edini poklic v življenju je negovati svojo lepoto in ki imajo neizčrpna sredstva zato, so leto za letom potovale v Pariz, da najdejo tam obleke, kakoršnih se ne najde na oni strani oceana. V Parizu so najizbranejši umetniki, ki delajo načrte za nove obleke, nove kroje, kakoršnih še ni videl svet. In ti umetniki znajo izbrati obleko, ki najlepše harmonizira z njeno postavo, njenimi rameni, njenimi lakti, z barvo njenega obraza in celo z njenim nosom. Žena, ki ima nos obrnjen malo na desno stran mora imeti drugačno obleko kot tista, kateri sili nos na levo! Ni čudno torej, da so dragocene obleke naravnost umetniški izdelki in imajo tudi zelo visoke cene. — Toda naš namen ni tukaj razpravljati o pariških oblekah nego o najnovejši mučilnici za ženske, ki se nahaja v Parizu. Tam se nahaja mučilnica, kjer prestanejo ženske hude muke in zaslužijo mučeniško palmo že na tem svetu, če namreč tudi boginja lepote podeljuje palme. Ta mučilnica je popravljalnica ostarelih obrazov pod vodstvom M. Autarda, ki zna napraviti iz nagubane naravnost flekliško svež obra-

Ta mož, ki dela lepe dobičke s svojo mučilnico, je čisto spremenil naravni red v kraljestvu mode. Dosedaj so ženske izbirale obleke po svojih obrazih, odslej pa izberejo najprej obleko in dajo predelati obraz, da se bo vjemal z njo.

Tisoče let predno se je Spanec Ponce de Leon odpravil na svojo slavno pot v Ameriko, da odkrije studenec večne mladosti, ki je po tedanjem prepričanju obstojal nekje na svetu, so ljudje uporabljali vsa mogoča sredstva, da ohranijo svoj obraz mladosten kljub tekočemu številu let. Toda vsi poskusi so ostali neuspešni. Z mazili in barvami se je dalo pač zakriti obrazne gube, ni se jih pa dalo odpraviti. Čas je bil v tem oziru neizprosni.

V modernejših časih so zadevo vze-li v roke nekateri znanstveniki, ki so se zanimali za stvar. Toda ni bilo posebnega uspeha tudi pri njih. Ni danes tega, ko se je vbrizgavalo pod nagubano kožo raztopljen parafin, ki se je pod njo strdil in tako napolnil in napel kožo. Mnogo žensk se je podvr-glo temu mučenju, v upanju, da bodo obrazi izgledali mladostnejši. Toda metoda se je kmalu opustila. Ni bila zadostna, ni dala onega, kar se je pričakovalo.

V komaj preteklih letih se je pojavila nova metoda, okrutnejša, bole-stnejša, toda ni ga trpljenja, katerega bi ženska ne, prestala za lepoto. Po

in Velika kavarna. Ob 17. uri po-
poldne čajanka s koncertom v Klub-
barnu.

